

FUXAN
OS VENTOS!

vol. 1

GALICIA CANTA O NENO

FUXAN OS
VENTOS

Galicia canta o neno, 1978

Philips (1978)

LP e casete

Carmen Vázquez (voz)

Olga Ceide (voz)

Mª Carmen Méndez (voz)

Alfonso Fernández (voz)

Baldomero Iglesias (guitarra e voz)

Xosé Luís Freire (guitarra, violín, voz)

Xosé Luís Rivas Cruz «Mini» (guitarra, zanfona, pandeiro e voz)

Dirección musical: **Joaquín Laría**

Dirección artística: **Alfredo Garrido**

Gaiteiros: **Treboada (Sito Carracedo, Pepe Vázquez, Salvador**

Rodríguez)

CUBERTA

CONTRACUBERTA

Cara 1:

1. VAMOS, VAMOS RAPACINOS (Popular/Adapt.: Baldomero Iglesias) - 1'36"
2. VINDE VER O NENO (Popular/Adapt.: Baldomero Iglesias) - 1'05"
3. VAMOS A BELEN, AMIGOS (Popular/Adapt.: Baldomero Iglesias) - 1'42"
4. VINDE GALEGUINOS, VINDE (Popular/Adapt.: Baldomero Iglesias) - 2'40"
5. ALO A MEDIANOITE (Popular/Adapt.: Baldomero Iglesias) - 1'12"
6. ALEGRIA, MEUS AMIGOS (Popular/Adapt.: M.ª Carmen Vázquez) - 1'00"
7. CON UN SOMBREIRO DE PALLA (Popular/Adapt.: M.ª Carmen Vázquez) - 1'52"
8. POR ENTRE AS SILVEIRAS (Popular/Adapt.: M.ª Carmen Vázquez) - 1'41"
9. VAMOS COMPAÑEIROS, VAMOS (Popular/Adapt.: M.ª Carmen Vázquez) - 3'10"
10. NOSA SENORA (Popular/Adapt.: José Luis Freire) - 1'36"

Guitarras: "Trebacub"!
Dirección musical: Joaquín Laria · Dirección artística: A. Garrido
Una producción de FONODRAM, S. A.

Edición por FONODRAM, S. A. · Avda. de América, 10 · Madrid - 22

Diseñado en España por FONODRAM, S. A. · Avda. América, 10 · Madrid - 22

STEREO 63 28 248 04
MUSICASSETTE NUM. 71 23 210

Cara 2:

1. NO PENDELLO DO CAMINO (Popular/Adapt.: M.ª Carmen Vázquez) - 0'48"
2. E RORRO, RORRO, MEU NENO (Popular/Adapt.: José Luis Freire) - 2'45"
3. MEU CARRAPUCHEIRINO (Popular/Adapt.: José Luis Freire) - 1'27"
4. PANDEIRADA DE RAO (Popular/Adapt.: José Luis Freire) - 1'04"
5. SAN XOSE E MAIS MARIA (Popular/Adapt.: José Luis Freire) - 1'04"
6. REISES DE INFiesta (Popular/Adapt.: J. Cabo de Vila (Jesús Mató)) - 3'20"
7. GUEDELLOS DE CABRA (Popular/Adapt.: J. Cabo de Vila (Jesús Mató)) - 1'12"
8. CATRO MANCEBOS (Popular/Adapt.: J. Cabo de Vila (Jesús Mató)) - 1'40"
9. DESPEDIDA DE ANO VELLO (Popular/Adapt.: J. Cabo de Vila (Jesús Mató)) - 2'35"

© 1978

Diseño y fotos: T. Alvez y Freide

PHILIPS

ENCARTE

VILANICOS E PANXOLÍLIAS DE «CHAMADA»
(Grupo primerizo)

Niste grupo xuntamos catro «modelos» de vilanicos e panxolílias que, aunque nemáis señan unha pequena mostra, representan os estilos máis típicos da cultura popular que abandonou no País Galego. Normalmente, este xéito de cantos, sempre se interpretaban «a ore libre» (corredoras, cruces de camiño, ó lado do crucero, no centro da aldea, nos agros, etc.).

VAMOS, VAMOS, RAPACÍOS—Inauguramos este primeiro disco con un «remendo» dos principais cantos de «chamada» que se cantan na Provincia de Lugo. Son os máis representativos e, ainda, oce, que se cantan en Galiza. Son corredoras, berulu, coa sifón craro senrise de arrastrar á xente. Por iso, repitese moito: «vamos o vinde». Levar o fío, marchar o fio, levar o fio. Teñen máis estrofes, pero son cantos pobres «o modelo».

VAMOS, VAMOS, RAPACÍOS
cará a Belén, coa gaita do fol,
que dicen, naceu un Menino,
muito bonito que un sol,
que non se podia ver,
nun canxiña que poñer,
as estrelas xa nos gulan.
Vamos, vamos, rapacíos, berulu,
Vamos cantando e ruendo,
a millor festa que hai,
que naciu o novo Neno.
Vamos, vamos, rapacíos,
o porto de Belén (bis).
En Belén hai moita festa,
tocan panderos e gaitas,
vámonos, óllos, pastores
tochan tambores e canteiras;
Vinde, vindre, rapacíos,
vinde, vindre a ver o Neno,
que naciu o novo Neno,
e nun portalito pequeno.
Vinde a Belén, vindre amigúños e corredes,
corredes, correde, correde!

VINDE VER O NENO—Velha unha mostra dunha «doce panxolía recollida na bisbarra de Chantada (Lugo) na que se amosa o almo do nabo pobo. A súa estrutura é a seguinte: «Vinde ver o Neno, naseca ten a duraza e o agermano da ribera de Miño. Cansase ántas tamén noutras comarcas».

VINDE VER O NENO—QUE ESTA DESPIDOÑ
I ACURRUCADEÑ—O PE DOS SEUS PAEIS
E OS SEUS PAIS—
I O NOSO PECADO, ÁINDA O MANCA MAIS!
O Menino, pouquinho
que non se pode ve,
como o Neno e tan pequeño,
ainda non se ten de pé—
non se pode ver o Menino
ai que ganñas me dan!
De comelle a cara a bicos,
de gordo e branco que está!

VAMOS A BELEN, AMIGOS—Estamos diante outro vilanico que, ahouxa sexa con rima popular, non se sabe de que se trata, mais é un recuerdo polas pistas bisbarreas de Cebreiro, Pedrafita. As Nogais - Iastra no outro extremo, coma pode ser que non se sepa de que se trata, tamén se xuntamente coa Iera, antellan un vilanico de chamada que áinda se escucha o chegar as datas do Nadal.

VAMOS A BELEN, AMIGOS,
VIAMOS QUE A NORTE ESTA CRARAI;
MINGOS LEVA AS CASTRÓULAS
I SO PANADERO PASCUÁLAI

As Nogais, tamén, tamén, tamén,

que carña tan galán!

Nunca Neno, tan bonito,

viron as nosas montañas!

VILANICOS E PANXOLÍLIAS DE «CHAMADA»
(Grupo primerizo)

VINDE, GALEGUÍROS, VINDE—Algún almeiga con cancio no Nadal, cheio de felicidade, tamén na misericórdia. As estrofas, quixáves por estar «Rabade» pero da vecina Asturias (na bisbarra de Rabade, que recollido iste vilanico) admite palabrinhas que non se entenden, que non se entende o «rececer» das ondinas do mar. As gaetas, a pardela e demás instrumentos, xunto coas voces, fan máis rico iste vilanico popular.

VINDE CON PANADERO E GATA,
VINDE CON PANADERO E RICUÑO
NACEU XE NA KERLA (bis).
Naceu un Neno moi mono,
naceu un Neno moi guapo,
e súa ninha xiqueira triña.
O Menino está na neve
a neve fairo tremelir!
Menino da mifia almal
quien que poderá valer?

PANXOLÍLIAS E VILANICOS «NARRATIVOS»
(Grupo segundo).

No segundo grupo presentámos, sometentes, una selección escolhida dos centros e celdos de que se conservan cantos aínda polo noso Terra. Son «simplemente» narrativos—contan cousas e feitos—. Ó mesmo tempo, non se trata de cantos de pensar e de interpretar os acontecimentos, senón de memoriar as xente sinvela do pobo. Son doces e melódiosos. Cantábanse, máis ben, xunto á lares, nas casas dos labregos, pouco antes de festividades. A súa estrutura, con base na tradición cristã, celebraba cadaquen na súa propia casa, á que, ás veces, se engadía algúin probo ou persoas que vivise soña.

ALO A MEGHANTE—Unha fermosa composición, anicodeada da moda popular, que combina «unha paquena mixtura»—ó romante da terceira estrada— posibelmente chegada do Castela, con tantas outras que se cantan en Galiza, como as de Sureda (Sobrar), con pequenas variantes, tamén se escuta, e muiñas do Ferrol e máis Quiñones.

Álo é medianote,
cando o galo canta,
nunha vila sánta
que non se pode ver,
nunhas probas pallas,
nun pequerio establo,
nunha gran adega,
nunha gran adega,
Xesús, Noso Ben!
E chéfio de frío
nunha gran adega,
soio dásbole atento,
soio dásbole atento,
a mula e o boi,
nunha gran adega,
cheiro de gozo, ide a buscarr!
Algunha cousa que o Noso Menino,
podemos levar! (bis)

NO PENDELLO DO CAMIÑO—O rimo de muñera aparece moitas veces nos cantos populares. Iste é o caso disto vilanico antigo, recollido álo por Isern de Escorán, no sur da Provincia de Lugo. Non se sabe de que se trata, mais é un recuerdo das pistas nacentinas, que non se sabe de que se trata, mais é un vilanico de chamada que áinda se escucha o chegar as datas do Nadal.

VAMOS A BELEN, AMIGOS,
VIAMOS QUE A NORTE ESTA CRARAI;
MINGOS LEVA AS CASTRÓULAS
I SO PANADERO PASCUÁLAI

As Nogais, tamén, tamén, tamén,

que carña tan galán!

Nunca Neno, tan bonito,

viron as nosas montañas!

ALEGRÍA, MEUS AMIGOS—Na bisbarra de Monforte alentáronos moxos de camarela e Monforte. Un calquera do grupo escomenza unha estrofa que repiten os demais. Como no caso dos «desafios», os más entendidos, improvisaban os «pés» e botaban hastas horas enteras cantando:

Alegria, meus amigos,
que non se pode ver,
contan que naceu un Neno
Garrido e de Gran Xacer!

Alegria, meus amigos,

e corremos pra Belén

que contan moitos milagres

e contan dous de fer!

Meu Menino, Miña Rosa

miña Prendida, meu Ben

Ti serás, non Consolo

Ti serás, fai de facer!

CON UN SOMBRERO DE PALLA—Algún sombreiro que un dos vilanicos más representativos do País Galego, na súa expresividade e na súa cértega social. A misericórdia complementa a feria e moi pegada. Non se sabe de que se trata, non Saviñao. Contanos que é a máis textista, das cinco ou seis que existen e nón secofatos:

Con un sombreiro de palla
un galope de palla
que non se pode ver,
con un sombreiro de Neno,
conmeille o sombreiro o bo!
DEIXADE OS PASTORES
COM A FERIA DA VERA
QUE VAN A CANTAR A O NENO
A XESUS NO PORTAL!
Non se pode ver, non secofatos
a miñan que non secofatos
sendo o Dono diste mundo
e o Menino diste halo!

POB ENTRE AS SILVERAS—Das variadas versos que coligimos disto canto, presentámos a que nos parece máis antiga e exuberante. Está cearta por Isern de Escorán, no sur da Provincia de Lugo. As construccions, tanto da terra como da misericórdia, son artemidamente galegas:

POR ENTRE AS SILVERAS -
COM A FERIA DA VERA
ANUNCIANDO A TODOS
CON GRAN ESPLendor.
COM A FERIA DA VERA
MAIS EXCELENTE E MAIS BONITON
QUE VEN A SER FILLO-DO NOSO SEÑOR—
que non se pode ver,
ai naceu un Menino,
que estiu, meu Ben, tintando,
ai naceu un Menino,
ii. o Prozibio, trembando está
e nande cora pra o ir quer,
que non se pode ver,
que naceu o Neno, sen descanzar!
As ovellás, pensan descanzar,
pola terraza, que non se pode ver,
terrañan porque xa naceu
o Re da Terra e do Céo.
I as aves todas, co seu char
festeiro, que non se pode ver,
cos seus chidos, sen descanzar,
louvan o Neno que está no Portal.

PANXOLÍLIAS E VILANICOS DE «OFRENDAIS,
NAMAS I ARROBIOS» (Grado, Asturias)

Chegarímos, agora, a un dos grupos no que se amosa, de maniera máis tonda, o sentimento, dozura e o agrario da alma galega. Non son xa panxolílias «barulleras» ou máis ou menos rítmicas, son certa unha realidade máis allo dunha «representación» popular. Tódolos mellores que teñen —ou lo que para elles é o mellor— tráenlo o Neno, enganchado na forza da paxela e a seriedade con que fan as cousas a xente sinxela do noso pobo. Tíñan por cos-

tume de cantarlos, ben dende o Nacemento, feito de muiño e pallas (nas casas más ricas) ou no Nacemento da Igrexa, e amais e despúes da Misericórdia do Galo, que endexamplouse faltava nas parroquias do mundo rural.

VAMOS, CORPACHÉRIO—Poderíamos establecer un dia de máis soma en todo Galiza, anque se canta con letras distintas, segun as zonas, cadaquen gustu de falar das suas costas e dos seus pobos. A miñadeira de gaita galega —co seu ron—, é unha forma de cantar que se amosa, dánnos unha idea do que a xente quer expresar

VAMOS COMPAIRÉRIOS -
VAMOS TODOS CARA A BELEN
A VÉR AFÓELAP RACIACÓN -

QUE ACABOU DE NACEU (TRILURIRI)
Son cantos pastorais chegados que vimos de Melide, de Melga, a tragueulle unhas guindellas que quente o seu corpo!

O porto vímos correr, o porto vímos correr, Miño, pra ofrecerle o Noso Neno un peleco de bon vino!

Somos de Melide, somos, de Melide de Cambre, i o Neno Xesus traemos, un peixe e sardas!

Todos che regalan algo, i o porto vímos correr, i un puchero de mantega i unha cunca de boio mell!

NOSA SEÑORA—Estamos diante unha canxela adicada á Nosa Señora, na que se alcontra toda a furtura do «sentimento galego», non irre de canxela, non irre de feria, non irre de misericórdia, non irre de oración, non irre de amor. Condámonos que, neste caso, o acompañamento non destrage a orixinalidade doce mensua.

Nosa Señora fa medias, con nobellos de luz, algodón de lares, algodón de lares, non medias son pra Xesús!

Nosa Señora ten medo, arrepido de tenura, pa que non se pode ver o Neno tapan as oídas a oídos

E VEN A TODOS, E VEN A TODOS, E VEN A TODOS
A ADORAR A REDONDE, QUE NACEU O RE DE REYES EN BELEN
I EN BELEN ENTROU PASTORES!

E RORRO, RORRO, MEU NENO—Despois de levar unhas anos presentando en Galiza unha selección de cantos do Nadal, alentáronos en Verín, con este grupo de cantos de «ofrenda» que non secofatos escotillado con un chisquero de calma. Inximbrados o que esta serie interpretada, sen compás, por coidadosa e suave voz de gaita galega.

Ei son un probe gallego
veño do sul da terra
i o Neno Xesus lle traigo
entrou pra unha camisa
O Menino que non se pode ver
vestido de olétron

i os nenos que o arran
o amarran a un costal

E RORRO, RORRO

E RORRO, RORRO
MEU NENO,
E RORRO, RORRO
MEU AMOR

MEU CARAPUCHIMIRO—Nas parroquias asturianas, moitas veces, verás garmiños. Come a dñeira arroll. Outras posen ser Meu Carapuchinho, Meu Garucho, Meu Menino, Miña Rosa, Miña Prenda, elcelera. O «meu» posessivo é moi típico da nosa

ENCARTE

terra, cando se está a falaralgún ser moi querido.
Foi recollido na Limia (Ourense).

MUÍ CARPAPACHEIRIN, SOL DE BELEN -
BOTAME ISSES OLLIROS, VASME MORRER
Muña Prendida, miña Monada,
Meu Queridino, estás nesa pallas;
por veces, co meu folgo,
e, por veces, co meu choro,
e da bica dun galope,
canto pidés, tamén mandal!
Quereis que me quede,
i o teu Corpoño arróllal,
e, por veces, co meu folgo,
Ata que me abra o peito,
ás tuas bágoas enxugarl

CANTOS DE «REISES» (Grupo coartado)

Se no noso Pabón abandon, a feixes, cantos do Nadal, a despensa meriande está nos «reises». Podéndolle que non querean ser cantados, entomocada que plantou na que non exista e se canten «reises». Cada parroquia, ten os seus anque a museca sexa a mesma. Compre destaca elas, que, a maístra, están cantados en moitos ouros, e non se poden ditar de bacián —a primeira dunha serie delas— escollímos aquiles nos que se conserva más o galope. Somenteis preñemos algunas estrofais, se non todos, a feteiro, son máis longos que unha noite de inverno. Velaih catro xertos difernetes

REGES DE RAO (PANDEROLAS) —A parroquia de Rao (Navea de Suarca, Lugo), está situada do caballo das provincias de Lédo e Asturias. Moi perto está o monte de Silleda, que é o que se considera como das montañas luguesas. Nesta zona abonde unha pandera moi orixinal, feita de coro de «corzos», da que non se coñeceu a procedencia. Aparece sempre, «rocada ou repouseada» por muíres.

AL LA LE AI LA LO AI LA LO AI LA AI LA LA.
A señora amá da casa,
ten a color da cereixa
e a forma da pereixa
sen esmola non nos deixa
Esta casa si que é casa
estai si que son paredes

i a muller que nela está
é muller entre as mulleres
Ai, señora ama da casa,
casa de muiros e mulleres
e se non nos ha de dar cartos
deñamos ovos ou chourizos

SAN XOSE E MUS MARIA —Por terras de Melide, a Golada e Ileira —atendendo doucos lugares— alíndose escolla esta crase de «reise» con letras distintas, menlo o principio e o remate, que case sempre se conservan as «mesmas». Somenteis preñemos algúns das letras mais confeudicos.

San Xose e más María,
iban xuntos pra Belén,
ibean xuntos, ibean
a Xesus de Nazaré —

Fórdense de villa en villa
e de pobo en pobo

na busca de Xesucristo
nono poderon topare

Aqui e allí, tamén
que está dentro do altar
aqueila e Nosa Señora
que nos quería auxiade.

... a señora amá da casa
nunca se abusou da casa

se nos era un trornisimo
prá entare un ranfona

REISES DE INFESTA —Son istes unhas «reises» moi típicas de Comarca de Lugo, que se cantan en festas de «infestas» ou «reñadas» que se suceden con Asuras. Equí nótase a mixtura do «estuñamento-galego» tanto maia mixta como o «galope». O resultado é unha danza moi animada, que se baila en unha das interpoñencias por parte dos reñeses «con retrous»

Oigan e escuchen todos
esta vieja tonada

que non se pode cantar con gozo

e está en la casa do ama

VAYA DE REGOCIO

VAYA DE INFESTAS VAYA

E Y BELEN YA NACIDO

EL BELLO SOL DEL ALMA.—

i a muller que nela está
é muller entre as mulleres
Ai, señora ama da casa,
casa de muiros e mulleres
e se non nos ha de dar cartos
deñamos ovos ou chourizos

Camín de Belén
llegaron a una casa
de dentro le responderon
que non se podían entrar.

Es a señora da casa
como é tan honrada
subir á calinz
e, cortárla en casa

Es a señora da casa
como é tan honrada
baxar á bodega
e traerán un xaraldo

GUEDELLOS DE CABRA, GUEDELLOS DE CABRA,

CANTAMOSQUE OS REISES, GUEDELLOS DE CABRA,

NUNCA SE ABUSOU DA CASA

Sólo que os restes do quequiquim —

vimos a ver que non botan equil —

equil — a ver que non botan atál —

Neno — os restes da «cabra fanada» —

vimos que non nos deron equil —

Aquí vimos caras cantamoides oír
que non se podían entrar, que non se podían gozar

e está en la casa do ama

VIVAL, VIVAL, VIVAL

ENTRADÍÑAS AN NOVO (Grupo quinto)

As despedidas entradínias de ano, eran

unhas cantos de barullo e triangallada, posí-

GALICIA CANTA A NENO: UN ANAQUÍÑO DE HISTORIA

Álodo año 1970, co gallo dun concursos de vilancicos, naceu «Galicia canta a Neno». Un fato de rapazos e rapaces de Lugo (xa había algúns dos que, óxe, forman o grupo «Fuxan os ventos» que, áinda non nacerá), un grupo de cantores que se reunían para cantar os seus mesmos cantos o xeito de facelo, idearon unha maniera nova e distinta de amosar a xente, non somentes a furtura do follore musical senón tamén os xetos e maneras que tiñan os nosos antepasados de festexar estas datas do Nadal, sobre de todo nas aldeas e vilas de Galicia.

Escomenzáronse, por facer unha pequena escolma dos vilancicos, pañuelas, arrulos, cantos de reises, etc., etc., que eran moi comunes e tamén representativos das catro provincias galegas. Un pequeno guión xungula os distintos tempos e cantos.

Ista pequena esperanza foi abrindo novos camiños e chegaron a facer unha verdadeira estampa musical e costumista dividida en catro tempos: Escœa e o de pun cruceiro, xuntanza nunha casa de aldea o día de Notebova.

Misa do Galo e un coarto tempo dedicado a cantos de despe-

didas de ano vello, entradínias de Aninovo e unha selección de cantos de «reises».

Ó mesmo tempo que a «obriña» (duraba horas) era espaldada por toda Galicia, os componentes dos distintos grupos, ian recollendo «cantos vellos do Nadal» polas brigadas e trouxeron a Lugo, que é o seu centro de obra pola súa maior polo (representación 14 veces en sete anos), pasouse dúas veces na TVGa e filmouse un corfo en color) e, cada ano, fóiselle engadindo algo novo, non somentes coa apertura de vilancicos, senón tamén de costumes e críticas socio-relixiosas. O pobo encaxiou totalmente ós obxectos que se presentaban.

Ista pequena mostra (contenente 18 cancións) é o primeiro volumen dunha colección que se está a facer. Condámos

que é preciso devolver o pobo o que do mesmo pobo fomos recollendo; pero de mil cantos de Nadal, que están á espera de estudos e ordenallos e que se irán publicando pouco a pouco, en grabacíos dístre xetto e más en libros pequenos, de corfe popular, coa historia de cada canto.

belmente pola ledicia das datas. Non abordan moitos, i os poucos que se conservan, valerian o mesmo pra calquera data do ano. De Caldas de Reis, non se conserva nada, atopáronse ma museca das Festas do Nadal. Isteas foron recollidos en Ourense, pero cátase tamén noutros sitios da nosa terra.

CATRO MANZEBOS —
Cano manzebos xuntios
equí xuntios estamos
e fan cansadoulos catro
que non se poden dormir

Chorizo, polo longaniza,
ulo de xurado, polo chichilo
ou de xamón, duas tortillas
con dous xarrifos de viño.
Branca, polo queijo
que por honrados nos temos
sabe Dios se pra outro ano
a portada de queijo

Esta vai por despedida
que non se poden dormir
os señores desta casa
dóxe un ano mai quan outra!

DESPEDIDA DE ANO VELLO —Cerrámonos este primeiro disco (habrá algúns máis, hasta completar a «Antoloxía do Nadal») con esta despedida. E un remate de obre que non se poden dormir, con letras axenteadas, para estes datos. Foi recollido en Ourense. Os componentes de «Galicia canta a Neno» —que non se poden dormir— dicímoslle... deixa logo, e voltemos aixíral.

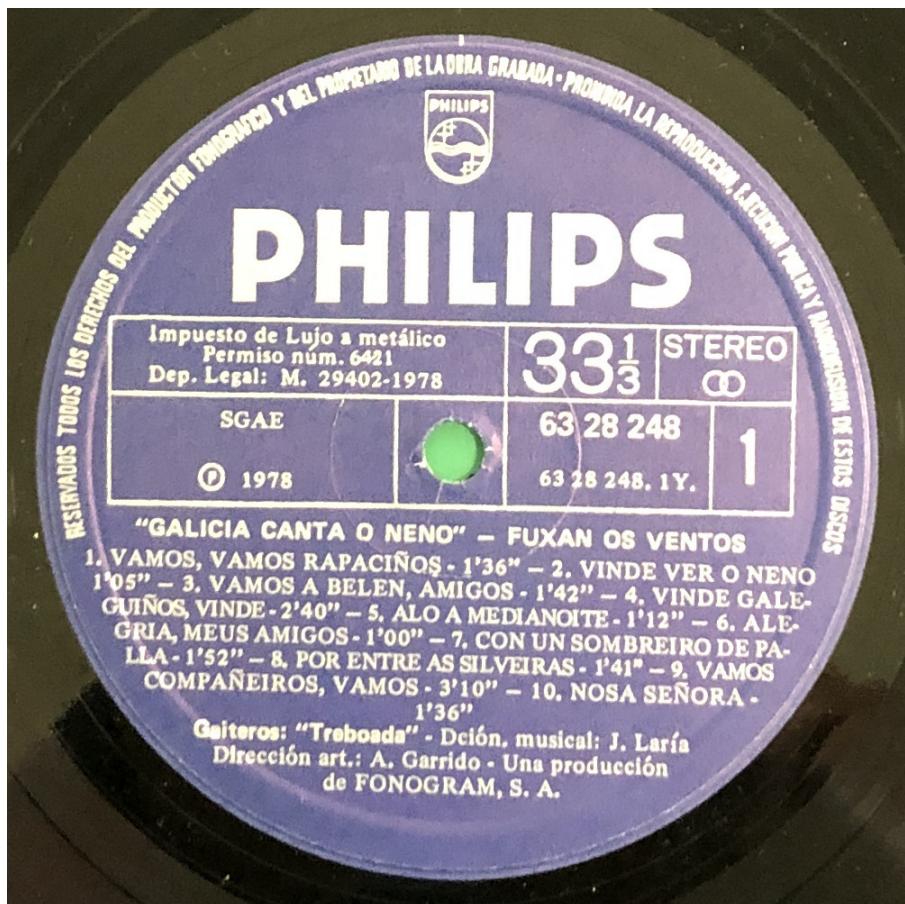
Despedida de ano vello
entradínias de ano
os señores desta casa
os contén con moito gozo!
Vival, beriran os gateros,
que non se poden dormir,
a Neno, recén nacido,
entre as pallas dun portal
Ano, que non se poden dormir
o pasado a pasul
A primavera enverdece
Ano novo, viva noval
ano novo, qui traerá?
o vello sostingo leva,
o novo xa os traerá

Anque «Galicia canta a Neno» ten como raigame e meollo o grupo «Fuxan os ventos», perante os sete anos de vida, traballaron co les, ademáis de moita xente de Lugo e provincia, os seguintes grupos e entidades: O Colexio de Música Feminina, «Antoloxía Sacramentos» (onde naceu a obra e nómada idea), alumnado de «Fuxan os ventos», «Toyo Garay», os grupos de gaitas «Toxos e Xestas», «Treboleada» (que tamén colabourou na grabación do disco), «grupos de baile dos Colexiós», «o grupo folklorístico Tangarango» e outra moita xente de teatro... xente anónima —os que, dende entón, quedaron agredidos polo que fizeron, e siguen a facer, por desenterralar a verdadeira cultura do País Galego.

Para nós «Galicia canta a Neno» é un anaquíño da vida do noso pobo e unha mostra da sinxelice e relixiosidade da nosa xente, da que pensamos ten moito que adeprender esta sociedade consumista e materialista dos nosos tempos.

Bon Nadal e xelito Aninovo 1979

GALLETA

GALLETA

